

Strid, som der her forudsættes. Man har ikke desto mindre ment, at det for det Tilfælde, at en saadan Strid om en vis for Vidner oprettet Tilkendegivelse skulde fremkomme, var heldigt i Lovforslaget at indføre Lempelser i det, som man i dette Tilfælde maatte antage efter Loven af 1. April 1892 var Regelen. Disse Lempelser gaa efter Lovforslaget væsentligt ud paa at præcisere, hvem der overhovedet kan fremkalde denne Strid om Tilkendegivelsens Rigtighed, og dernæst at foreskrive, hvorledes en Afgørelse kan træffes uden Udgift, og endelig at aabne Mulighed for, at denne Afgørelse, hvis det Vidnebevis, som forudsættes, maatte briste, fordi Vidnerne ere borte eller døde, dog kan træffes „efter samtlige foreliggende Omstændigheder“. Alt det, der er tænkt paa i dette 3die Stykke, tiltræder Udvalget. Vi finde disse Lempelser hensigtsmæssige og rigtige i dette lidet praktiske og usandsynlige Tilfælde. Kun i een Retning foreslaas der en Afgang fra Udvalgets Side. Det er paa et formelt Punkt. Lovforslaget har nemlig henvist denne Afgørelse „efter samtlige foreliggende Omstændigheder“, der i visse Tilfælde kunne træde i Stedet for Vidneførsel, til Administrationen Politivirigheden og Overvirigheden. Udvalget mener imidlertid, at det er rigtigt i Kraft af det Princip, der maa siges at være den almindelige Lovgivnings, at det er for Retten, at Vidner skulde føres, ogsaa at fastholde, at det er for Retten, at denne Prøvelse af Sagens samtlige Omstændigheder maa finde Sted, fordi kun denne Afgørelsesmaade sikrer alt, hvad der skal sikres. Kun der kunne de, der volde Striden, faa Lejlighed til at fremsætte deres Indvendinger, kun der kunne Vidnerne blive afhørte saaledes, at Afhørelsen angaar alle de Forhold, de have bevidnet, der kan Vidnernes Beskaffenhed prøves — altsammen noget, der ikke kan finde Sted for Overvirigheden, men kun for Retten. Dermed kunne alligevel fuldstændig bevares alle de Lettelser, som Lovforslaget tilsigter, deriblandt ogsaa Hurtigheden — særlig i den Henseende er det foreslaaet i Udvalgets Forslag, at Vidnerne kunne indkaldes med Aftens Varsel. For Vidnesagen betales ingen Afgift, og endelig kan Afgørelsen efter Sagens samtlige Omstændigheder finde Sted ved den samme Ret, hvor Vidnerne føres eller skulde føres, hvilket kan medføre store Lettelser, idet Politiretten holdes paa Stedet, medens Overvirigheden kan være fjern. Vi anbefale altsaa fra Udvalgets Side

denne ændrede Affattelse af 3die Stykke.

Saa foreslaar endelig Udvalget, at det 4de Stykke skal udgaa. Dette 4de Stykke handler om noget fra Lovforslagets øvrige Indhold ganske forskelligt, nemlig at Justitsministeren kan bestemme, at Lig af kolera- og pestsyge skulde underkastes Ligbrænding. Det handler jo altsaa om noget ganske andet end den enkelte Persons Ret til at tage Bestemmelse om sin egen eller de hans Forældremyndighed undergivne Personers Ligbrænding, nemlig om en af Samfundshensyn, hygiejniske Hensyn, mulig ønskelig Brænding af Personers Lig, muligvis mange, saare mange. Vi mene altsaa, at dette har slet ingen Sammenhæng med det øvrige Lovforslag; hvis der tiltrænges en Lovgivning derom, maa Sundhedsmyndighederne o. s. v. i Forvejen høres, og saa maa det gøres til Genstand for en særlig Lov, som jo da rimeligvis ogsaa vil have en mere omfattende Karakter, thi man vil vist ikke kunne indskrænke den til kolera- og pestsyes Lig. Og ogsaa i en anden Henseende maatte en saadan Lovgivning indeholde Bestemmelser, Anvisninger om de Foranstaltninger, som maatte træffes for overhovedet at kunne iværksætte maaske en massevis Ligbrænding af saadanne Personer. Der maatte oprettes en Række offentlige Ligbrændingsanstalter, idet det ene, og hidtil eneste, Krematorium, som vi have her i København, hverken kunde eller vilde være forpligtet til at overkomme en saadan Ligbrænding. Vi mene altsaa, at dette efter sin hele Beskaffenhed ikke kan og ikke bør ordnes i Forbindelse med denne Lov, men eventuelt maatte blive Genstand for et særligt Lovforslag.

Hermed skal jeg anbefale de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag og Lovforslaget i det hele med disse Ændringer.

Nordby: Den ærede Ordfører (Goos) begyndte, saa vidt jeg forstod ham ret, med at udtale, at det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at gøre det lettere at gennemføre den Regel, der er indført i den bestaaende Lov om Ligbrænding, nemlig den, at enhver myndig Person ved testamentarisk Bestemmelse kunde sikre sig, at hans Ønske om, at hans Lig skal brændes, blev gennemført. Denne Udtalelse mener jeg ikke er fyldestgørende; den dækker ikke over, hvad den skulde, nemlig over det, som Lovforslaget i sin Helhed gaar ud paa. Ved denne Sags første Behandling tillod jeg mig at udtale,